

Sygn. akt II CNP 37/14

POSTANOWIENIE

Dnia 23 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 23 stycznia 2015 r.

skargi M. M.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia

Sądu Okręgowego w K. z dnia 5 stycznia 2012 r.,

wydanego w sprawie z wniosku "T. E., I. P." Spółki

z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przy uczestnictwie M. M. i innych,

o zniesienie współwłasności,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Uczestnik postępowania M. M. wniósł na podstawie art. 424¹ § 2 k.p.c. skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu

Okręgowego w K. z dnia 5 stycznia 2012 r. wydanego w sprawie o zniesienie współwłasności „w części zasądzonej od uczestnika M. M. spłatę w kwocie 665,61 zł”.

Skarga dotknięta jest nieusuwalnymi brakami w zakresie poniżej wskazanych zasadniczych elementów konstrukcyjnych skargi, o których mowa w art. 424⁵ § 1 k.p.c., każdy zaś tego rodzaju brak stanowi samodzielną i wystarczającą podstawę do odrzucenia skargi jako niedopuszczalnej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 2007 r., V CNP 8/07, niepubl.).

Wśród wymagań o charakterze konstrukcyjnym na pierwszym miejscu (art. 424⁵ § 1 pkt 1 k.p.c.) wymieniono oznaczenie orzeczenia, od którego skarga jest wnoszona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości lub w części. Spełniając wymaganie oznaczenia zaskarżonego orzeczenia, skarżący powinien podać dane, które to orzeczenie indywidualizują, zachowując przy tym wysoką staranność w redagowaniu skargi. Zwrócić zatem należy uwagę, iż skarżący wniósł o stwierdzenie niezgodności z prawem orzeczenia Sądu Okręgowego w K. z dnia 5 stycznia 2012 r. „w części zasądzonej od uczestnika M. M. spłatę w kwocie 665,61 zł”, podczas gdy wskazane jako zaskarżone postanowienie Sądu Okręgowego nie zawiera takiego rozstrzygnięcia – postanowieniem tego Sądu została bowiem oddalona apelacja uczestnika od postanowienia Sądu Rejonowego w K. z dnia 28 lutego 2011 r., i to w tym postanowieniu, po dokonaniu częściowego zniesienia współwłasności nieruchomości położonej w K. przy ul. Z. 39 przez ustanowienie odrębnej własności lokali Sąd orzekł o dopłatach, w tym od skarżącego zasądził na rzecz uczestniczki I. S.-K. kwotę 635,61 zł płatną w terminie jednego miesiąca od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia w płatności (pkt II podpunkt 1 lit. e). Biorąc pod uwagę, że nie jest rzeczą Sądu Najwyższego domyślać się zamiaru skarżącego co do zakresu zaskarżenia i jego ukierunkowania, wskazana wadliwość skargi powodowała, że skarga podlegała odrzuceniu.

Ponadto wniesiona skarga nie spełnia wymagań z art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., to jest uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody spowodowanej przez

wydanie orzeczenia, którego dotyczy. Spełnienie tego obowiązku, pozostającego w wyraźnym związku z art. 417¹ § 2 k.c., wymaga złożenia przez skarżącego w skardze oświadczenia, że szkoda wystąpiła - ze wskazaniem jej rodzaju i rozmiaru - oraz uwiarygodnienia tego oświadczenia. W tym celu skarżący może powoływać i przedstawiać dowody oraz inne środki, nawet nieuznawane przez kodeks postępowania cywilnego za dowody, jak pisemne oświadczenia, surogaty dokumentów czy tzw. opinie prywatne. Niezbędne jest także wykazanie adekwatnego związku przyczynowego między zaskarżonym orzeczeniem a powstałą szkodą (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 16, z dnia 23 września 2005 r., III CNP 5/05, niepubl., z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 141).

Skarżący wprawdzie zamieścił w skardze wywód dotyczący uprawdopodobnienia szkody, ale ograniczył go do stwierdzenia, że wskutek błędnego - o co najmniej 10 000 zł - ustalenia wartości lokali, które przypadły mu w wyniku podziału nieruchomości, „zamiast uzyskać dopłatę dla wyrównania wartości swego udziału został on obciążony obowiązkiem spłaty na rzecz innego współwłaściciela”. Skarżący wskazał jednocześnie, że „wartość szkody obejmuje zaniżenie wartości udziałów oraz obciążenie finansowe związane z koniecznością znoszenia obecności zalegających z czynszami najemców”. Wiązanie szkody z nieprawidłową wyceną nieruchomości podlegającej podziałowi i jego dokonaniem w określony sposób, bez wskazania jej wysokości, bez przedstawienia przekonującej jurydycznej argumentacji mogącej przemawiać za tym, że szkoda rzeczywiście została skarżącemu wyrządzona oraz bez wskazania odpowiednich środków mających uwiarygodnić to twierdzenie nie jest wystarczające do spełnienia wymagania przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC z 2006 r., nr 1, poz. 16, z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05 OSNC z 2006 r., nr 7-8, poz. 141).

Z omówionych przyczyn Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.

